

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **R. K.**

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Alanem Vitoušem

sídlem Dukelských hrdinů 406/23, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutím** žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. 127795/2020/KUSK a č. j. 127865/2020/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a stručný obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 13. 11. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. 127795/2020/KUSK, sp. zn. SZ 107226/2020/KUSK ÚSŘ/UK (dále jen „napadené rozhodnutí I“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Městského úřadu Rudná, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8. 6. 2020, č. j. 03744/20/MUR/SU/PDr, sp. zn. 07061/19/Dr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I“) – o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby: **protierozní zábrana (zpevněné zídky)** na pozemku p. č. Xa v katastrálním území P. (všechny dále uvedené pozemky se nacházejí v tomtéž k. ú.) – a prvostupňové rozhodnutí I potvrdil. Současně se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. 127865/2020/KUSK, sp. zn. SZ 111601/2020/KUSK ÚSŘ/UK (dále jen „napadené rozhodnutí II“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 6. 2020, č. j. 03609/20/MUR/SU/PDr, sp. zn. 07062/19/Dr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí II“) – o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby: **betonové prefabrikované ohrazení (oplocení)** na pozemku p. č. Xb a Xa – a prvostupňové rozhodnutí II potvrdil.

2. Prvostupňovými rozhodnutími I a II stavební úřad žádosti žalobce ze dne 22. 10. 2019 o dodatečné povolení shora uvedených sporných staveb s odkazem na § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 12/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) zamítl, neboť podle závazného stanoviska Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování (dále jen „orgán územního plánování“), ze dne 26. 2. 2020, č. j. MUCE 12020/2020 OUP (dále jen „závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020“), jsou obě stavby v území nepřipustné. Stavební úřad proto uzavřel, že sporné stavby nebylo možné dodatečně povolit pro nesplnění podmínky podle § 129 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (viz čl. II odst. 1 zákona č. 312/2019 Sb.; dále jen „stavební zákon“).
3. Žalobce podal proti oběma prvostupňovým rozhodnutím odvolání, přičemž napadl i obsah závazného stanoviska ze dne 26. 2. 2020. Žalovaný se proto postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu obrátil na správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, jímž je Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování. Ten závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020 potvrdil závazným stanoviskem č. j. 115145/2020/KUSK (dále také jen „závazné stanovisko žalovaného ze dne 19. 8. 2020“). Na tomto základě dospěl žalovaný k závěru, že stavební úřad postupoval správně, jestliže žádosti žalobce o dodatečné povolení obou staveb zamítl.
4. Jádrem sporu v projednávané věci tkívá v tom, zda jsou sporné stavby v souladu, či naopak v rozporu s platným územním plánem obce P.. Mezi účastníky řízení je přitom nesporné, že jsou pozemky p. č. Xb a Xa územním plánem vymezeny jako plocha zemědělská NZo – orná půda. Žalobce se nicméně domnívá, že na předmětných pozemcích nezbudoval žádné stavby a zařízení, které by platný územní plán obce zakazoval, resp. které by považoval za nepřipustné využití ploch.
5. Žalobce v žalobě v podstatě doslovně zopakoval své odvolací námitky, k nimž v jednom odstavci dodal, že namítá, že se žalovaný s odvolacími námitkami nevypořádal a že je odůvodnění napadených rozhodnutí zcela obecné, čímž porušil § 89 správního řádu. Podle žalobce není možné bez dalšího odkázat na obsah jakéhokoliv závazného stanoviska a věc uzavřít konstatováním, že obsah závazného stanoviska je pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný, a věci se již dále nezabývat. Přesto tak žalovaný učinil a nevysvětlil, k jakým závěrům ve vztahu k uplatněným odvolacím námitkám dospěl a proč. Napadená rozhodnutí jsou proto podle něj zmatečná a nepřezkoumatelná.

6. Žalovaný se podle žalobce nijak nezabýval pochybeními stavebního úřadu, která mu žalobce vytýkal – zejména že stavební úřad zaujal nesprávné skutkové i právní závěry. Stavební úřad nevysvětlil, v čem spatřuje nenaplnění § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona za situace, kdy žalobce řádně doložil vypracovanou projektovou dokumentaci i kladné vyjádření Povodí Vltavy ze dne 11. 12. 2019. Nadto bylo v průběhu řízení prokázáno, že vybudování ochranné terasy proti erozi je přípustným využitím ploch na pozemku p. č. Xb a Xa.
7. Stavební úřad měl možnost věc posoudit a při rozhodování o dodatečném povolení stavby nevzít v úvahu závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020. Stavební zákon totiž dává stavebnímu úřadu možnost vydat dodatečné povolení stavby i za situace, kdy nejsou vydána všechna kladná stanoviska dotčených orgánů, avšak stavební úřad by dospěl k závěru, že postup žalobce v předmětné věci není v rozporu se stavebním zákonem a v rozporu s platným územním plánem. To se v daném případě nestalo a stavební úřad postupoval zcela formalisticky a jen přijal formalistické závěry orgánu územního plánování.
8. Žalobce orgánu územního plánování vytýká, že nezjistil skutečný stav věci, jelikož věc posuzoval pouze z veřejně dostupných zdrojů (www.mapy.cz a www.google.cz/maps) a neprovedl ohledání na místě samém. Tento formalistický přístup pak převzal stavební úřad, neboť ani ten se neseznámil se skutečným stavem na místě samém. Oba správní orgány tak postupovaly v rozporu se stavebním zákonem i platným územním plánem obce. Ostatně stavební úřad měl posoudit každou předloženou listinu samostatně a následně všechny důkazy ve vzájemných souvislostech. Tak ovšem neučinil a bez dalšího přejal závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020, aniž by si zajistil dostatek podkladů pro spravedlivé individuální rozhodnutí ve věci.
9. Konkrétně ohledně **betonového prefabrikovaného ohrazení** žalobce namítá, že je nesprávný závěr stavebního úřadu i orgánu územního plánování, že jde pouze o oplocení pozemku. Žalobce proto popsal konstrukci i účel tohoto ohrazení se zdůrazněním, že je možné ho bez komplikací vyjmout i přemístit. Toto ohrazení žalobce vybudoval, jednak aby ohradil pastviny pro budoucí chov zvířat a jednak aby spolu s protierozní zábranou vyrovnal a zpevnil nerovný a nestabilní terén s cílem zamezit jeho sesuvu. Podmíněně přípustným využitím zemědělských ploch je přitom právě i chov hospodářských zvířat. Podle názoru žalobce je tak stavba ohrazení v souladu s § 14, § 20 i § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 431/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).
10. Žalobce dále rozvinul argumentaci stran **protierozní zábrany** tvrzením, že je narovnána na terénu a je pouze prosypána sytkým materiálem; i tu je možné kdykoliv rozebrat. Žalobce ji vybudoval, protože jsou jeho pozemky viditelně dlouhodobě poškozovány zejména vlivem vodní eroze, a to s cílem, aby nebyla dále splavována půda z vyšší části pozemku na okolní pozemky. Žalobce tak zajistil, že uměle vytvořené vyvýšení pozemků (které žalobce dle svých slov ve správním řízení dokládal fotografiemi a jehož příčiny nadto i v žalobě popsal) nezpůsobí do budoucna posun zvýšené části pozemku. Pokládá proto za nepravdivé a nepodložené tvrzení stavebního úřadu, že pozemky žalobce nejsou dotčeny změnou terénu či poškozením zeleně vlivem vodní eroze a že žalobce bezdůvodně navyšuje terén na ploše cca 400 m² a na tomto území znehodnocuje ornou půdu. Žalobce tak namítá, že i v tomto rozsahu je závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020 v rozporu se skutečným stavem věci i s platným územním plánem pro danou oblast. Možným

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

využitím zemědělské plochy je totiž i stavba ochranných teras proti erozi a dalších podobných zařízení.

11. Žalobce shrnul, že provedl nutná opatření k zabránění sesuvu půdy a zabránění (snížení) vodní a větrné eroze. Má za to, že jednal v souladu se stavebním zákonem a v souladu s platnou územní dokumentací, což potvrzuje i projektová dokumentace, kterou vypracoval autorizovaný inženýr pro pozemní stavby. Stavební úřad v průběhu důkazního řízení nezjistil žádnou skutečnost, kterou by to vyvrátil. Stavební úřad přitom byl povinen postupovat nestranně a dbát, aby nebyla poškozena práva a oprávněné zájmy dotčených osob včetně žalobce.
12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádření k žalobě stručně shrnul průběh správního řízení a citoval relevantní ustanovení správního řádu. Vyzdvihl, že podle jeho názoru postupoval stavební úřad správně, jestliže žádosti o dodatečná povolení staveb zamítl, bylo-li vydáno závazné stanovisko, které znemožnilo žádostem vyhovět. Za takové situace tak musel učinit a neměl provádět další dokazování. Žalovaný pak dostal požadavku, aby závazné stanovisko nechal přezkoumat v odvolacím řízení. Protože ale bylo závazné stanovisko potvrzeno, byl jeho obsahem vázán i on a nemohl se jím zabývat. Na tomto základě proto žalovaný odvolání zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil, aniž by se zabýval námitkami žalobce.
13. V průběhu jednání soud provedl důkaz leteckými snímky lokality sporné stavby z 31. 8. 2016 a 24. 7. 2019 na webu www.mapy.cz. Pokud jde o důkazní návrh znaleckého posudku, žalobce uvedl, že jej navrhoval spíše jen z procesní opatrnosti a netrvá na něm, neboť jej měly nechat vypracovat již správní orgány ve správním řízení k odborným otázkám, zda se v daném místě jedná o ornou půdu, navážku či dokonce bývalou skládku, o jakou jde půdu a zda je místo ohroženo erozí. Podle žalobce bylo důležité, aby správní orgány cestou znaleckého posudku zjistily skutečný stav v posuzovaném území, a pokud tak neučinily, je jejich posouzení formalistické a nesprávné, takže je namístě napadená rozhodnutí zrušit.
14. Soud za dané situace tedy tento důkaz neprovedl, přičemž podotýká, že otázka posouzení souladu s územním plánem nevyžaduje odborné znalecké posouzení, nejedná se o otázku skutkovou, ale o věc interpretace územního plánu jakožto opatření obecné povahy. Zda je v daném místě skutečně orná půda a jaký má charakter je nepodstatné, jelikož takové zjištění může být nanejvýše impulsem pro změnu územního plánu, nic však nemění na závaznosti stávající územněplánovací dokumentace.
15. Žalovaný při jednání trval na zamítnutí žaloby a vyjádřil své přesvědčení, že jeho rozhodnutí jsou přezkoumatelná a stejně tak jsou srozumitelná a jasně vyargumentovaná i závazná stanoviska dotčených orgánů, jež mu znemožňovala žádostem, resp. odvolání vyhovět. Odkázal na opakovaná místní šetření a při nich pořízenou fotodokumentaci, která zřetelně vyvrací, že by se v daném případě jednalo o protierozní zábrany či ohradní oplocení, jak se žalobce snaží tvrdit.

Podstatný obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:
17. Dne 24. 9. 2019 proběhla ze strany stavebního úřadu kontrolní prohlídka pozemků p. č. Xb a Xa, při které bylo zjištěno, že na nich žalobce bez povolení provedl stavební práce v rozsahu betonového oplocení a zpevněných zídek. Na místě byla pořízena

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

fotodokumentace, ze které je patrné, že stupňovitá opěrná zeď až ze 12 řad betonových tvárnic na výšku podpírá za rekreačním objektem žalobce (patrně užívaným jako rodinný dům, jak je označován v projektové dokumentaci) zpevněnou a štěrkem vysypanou plochu, na které jsou parkována různá vozidla (osobní automobil, nákladní vozík, dvě dodávky s valníkem, z toho jedna jako autovrak) a složen stavební materiál. Na tomto vyvýšeném pozemku jsou umístěny betonové zdi (betonové sloupy a mezi nimi vložené betonové prefabrikované desky s reliéfem kamenného zdiva na vnitřní straně), které vyvýšenou plochu zčásti ohrazují, zčásti však zachovávají otevřený průjezd k nižší části pozemku p. č. Xa, jež je také zpevněna a vysypána štěrkem. Podél východní hranice pozemků je napříč vedena zpevněná komunikace, která přes pozemek p. č. Xc ústí až na silnici, čímž je zajištěna průjezdnost přes pozemky žalobce. V místě průchozí komunikace není žádná brána, zde jsou pozemky otevřeny. Z opěrných zdí trčí vyvedené chráničky (dle červené barvy elektrických kabelů) a hadice.

18. Oznámením ze dne 2. 10. 2019 oznámil stavební úřad zahájení řízení o odstranění staveb (sp. zn. 5325/19/Dr) podle § 129 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jež označil jako oplocení a zpevněné zídky na pozemku p. č. Xb a Xa. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 10. 10. 2019.
19. Dne 22. 10. 2019 podal žalobce dvě samostatné žádosti o dodatečné povolení stavby: protierozní zábrana (zpevněné zídky) na pozemku p. č. Xa – o té bylo vedeno řízení pod sp. zn. 07061/19/Dr; a stavby: betonové prefabrikované ohrazení (oplocení) na pozemcích p. č. Xb a Xa – o které bylo vedeno řízení pod sp. zn. 07062/19/Dr.
20. Stavebnímu úřadu bylo následně doloženo závazné stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování, ze dne 26. 2. 2020, č. j. MUCE 12020/2020 OUP, podle něž jsou záměry umístění obou staveb nepřipustné. Dotčený orgán v zásadě uvedl, že pozemky p. č. Xb a Xa se v územním plánu nachází v nezastavěném území v zemědělských plochách orné půdy (NZo), kde jsou nepřipustné stavby oplocení se základy. Poukázal na připojené fotografie zachycující území před výstavbou, z nichž nevyplývá, že by rostlý terén tvořil výrazný výškový rozdíl, ten pouze mírně klesal severním směrem a nebylo na něm patrné poškození vodní erozí. Podle dotčeného orgánu tak došlo k umělému zavezení orné půdy terénními úpravami navazujícími na zahradu za domem. Ač mají být plochy určeny pro zemědělské využití, předložený záměr neslouží k ochraně orné půdy a rozvody vedené v násypu do nezastavěného území také ne. Stavba slouží ke zpevnění svahu navážky. Ani betonové ploty s betonovým základem neodpovídají využití plochy jako orné půdy.
21. Již dne 9. 1. 2020 stavební úřad obdržel i koordinované stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, ze dne 20. 12. 2019, č. j. MUCE 81342/2019 OŽP/Hru, v němž také orgán ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) nesouhlasil s dodatečným povolením stavby. Uvedl, že sporná stavba by byla přípustná jakožto zahradní úpravy na pozemku s druhem pozemku zahrada, jsou však neslučitelné s druhem pozemku orná půda. Dotčený orgán bude se stavbou souhlasit až poté, co dojde v katastru nemovitostí ke změně druhu pozemku, což ovšem předpokládá, že taková změna nebude v rozporu s jiným právním předpisem.
22. V předložených projektových dokumentacích se uvádí, že na pozemcích žalobce má být s ohledem na zajištění bezpečnosti cizích osob vybudováno oplocení za účelem ohrazení pastviny, na které se pasou hospodářská zvířata, resp. že jde o oplocení pozemku a opěrnou konstrukci k vyrovnaní terénu, které jsou souladné s územním plánem (paré 2 a 3

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

průvodní zprávy pro *PD prefabrikované betonové oplocení* z 10/2019). Na jiném místě se ovšem uvádí, že stavba vyžaduje změnu územního plánu (paré 1 totožně označené průvodní zprávy z totožného data), resp. že stavba protierozní stěny má za účel zmírnění negativního projevu vodní a větrné eroze (průvodní zpráva pro *PD protierozní stěna* z 10/2019). Dle souhrnné technické zprávy pro *PD protierozní stěna* z 10/2019 bude v protierozní stěně provedena příprava na budoucí vedení zahradních rozvodů. Na řezech *PD prefabrikované betonové oplocení* z 10/2019 (výkres D.1.1.03) je zachyceno, že betonové sloupy oplocení jsou uloženy v betonovém základu (patkách), jenž zčásti vyplňuje i dvě horní řady betonových tvárnic opěrné zdi. Dle shodně číslovaného výkresu *PD protierozní stěna* z 10/2019 měl být před prudkým terénním zlomem rostlého terénu oddělujícím nižší a vyšší rovinatou část pozemků nasypán šterkový násyp ohraničený stupňovitou zdí proměnlivé výšky ze svahových tvárnic vyplněných též šterkovým násypem.

23. Oznámeními ze dne 29. 4. 2020 oznámil stavební úřad zahájení řízení o žádostech žalobce ze dne 22. 10. 2019 (sp. zn. 07061/19/Dr a sp. zn. 07062/19/Dr) a poučil účastníky o jejich právech. Dne 28. 5. 2020 v obou věcech proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením. Na místě byla pořízena fotodokumentace staveb. Přítomný žalobce prohlásil, že trvá na svých žádostech, kterým by mělo být vyhověno, protože nesouhlasné závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020 je zmatečné.
24. Dne 8. 6. 2020 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí I (č. j. 03744/20/MUR/SU/PDr, sp. zn. 07061/19/Dr), jímž žádost zamítl podle § 51 odst. 3 správního řádu. Stavební úřad podrobně popsal stavbu protierozní zábrany (zpevněné zídky), zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl relevantní ustanovení stavebního zákona. Konstatoval, které přílohy žalobce připojil k žádosti, s tím, že podle doloženého závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 26. 2. 2020 je záměr stavby nepřípustný. Z jeho obsahu citoval, že je stavba v rozporu s územním plánem obce P. účinným od 18. 1. 2018, protože se pozemek p. č. Xa nachází v zemědělské ploše. Stavba přitom neodpovídá funkčnímu využití takové plochy. Žalobce tak neprokázal soulad stavby s platným územním plánem ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, neboť nedoložil kladné stanovisko odboru územního plánování. Stavební úřad konstatoval, že vymezení pozemku v územním plánu je pro posouzení věci určující, přičemž stavební úřad musí akceptovat stanoviska dotčených orgánů. Poukázal též na to, že i podle stanoviska Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí a oddělení ochrany ZPF, ze dne 20. 12. 2019, č. j. MUCE 81343/2019 OŽP/Hru, je stavba (a s ní související terénní úpravy) neslučitelná s druhem pozemku orná půda. Pro případ, že druh pozemku nebude změněn na zahradu, tak (ani) orgán ochrany ZPF nesouhlasil s dodatečným povolením stavby. Na posledním místě stavební úřad žalobce poučil, že správnost vydaného závazného stanoviska může posoudit příslušný nadřízený správní orgán a že žalobce také případně může požádat o změnu územního plánu.
25. Již dne 1. 6. 2020 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí II (č. j. 03609/20/MUR/SU/PDr, sp. zn. 07062/19/Dr), jímž zamítl také druhou žádost. Prvostupňové rozhodnutí II je odůvodněno z podstatné části shodně jako prvostupňové rozhodnutí I s tím rozdílem, že u betonového prefabrikovaného ohrazení (oplocení) bylo akcentováno, že na zemědělských plochách výslovně není přípustné umísťování pevných oplocení se základy. Stavební úřad doplnil, že byť z průvodní zprávy doložené projektové dokumentace vyplývá, že ohrazení mělo být vybudováno za účelem pastviny pro hospodářská zvířata, stavební úřad při místním šetření nezjistil, že by se v místě

hospodářská zvířata vyskytovala. Stavební úřad (naopak) zjistil, což dokládá pořízená fotodokumentace, že povrch na předmětných pozemcích je tvořen navážkou a šterkem a že zde parkují osobní vozy a je skladován stavební materiál.

26. Proti prvostupňovým rozhodnutím I a II podal žalobce odvolání, ve kterých v souhrnu uplatnil totožnou argumentaci jako později v žalobě, kterou již soud shrnul shora. K odvolání se vyjádřili anonymně „sousedé“ žalobce, kteří sdělili, že žalobce pozemek užívá ke svážení vraků aut, které následně upravuje a tím okolí obtěžuje hlukem a zápachem, tedy činnostmi, které se do chatové oblasti nehodí, a nadto vzniká obava ze zamoření spodní vody olejem a benzínem. Kontrolu stavebního úřadu proto uvítali.
27. Dne 19. 8. 2020 vydal Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, závazné stanovisko, jímž potvrdil závazné stanovisko ze dne 26. 2. 2020. Tento dotčený orgán sice uznal, že údaj v katastru nemovitostí (orná půda) ani územní plán (NZo) neodpovídají skutečnému stavu v území ani jeho možnostem, nicméně do jejich změny je třeba je respektovat. Žalobce přitom nedoložil, že by v místě opravdu docházelo k erozi. Zakreslení rozvodů v projektové dokumentaci jako příprava pro budoucí vedení spíše svědčí tomu, že se žalobce snaží změnit nezastavitelné území na zastavěné. Dotčený orgán tak musel vycházet z platného územního plánu, který zakazuje též umísťování pevných oplocení se základy.
28. Možnosti vyjádřit se k obsahu závazného stanoviska po poučení ze dne 1. 9. 2020 využil žalobce, který uvedl, že orgán územního plánování neposuzoval otázku eroze, nenechal vypracovat znalecký posudek ani žalobce nevyzval k doložení důkazů stran eroze pozemků.
29. Konečně dne 14. 9. 2020 vydal žalovaný žalobou napadená rozhodnutí I a II, jimiž odvolání zamítl. V jejich odůvodnění žalovaný toliko stručně zrekapituloval průběh řízení a obsah odvolání a ocitoval vybraná ustanovení správního řádu. Konstatoval, že jelikož odvolání směřovala proti závaznému stanovisku ze dne 26. 2. 2020, požádal o jeho potvrzení nebo změnu orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Ten dne 19. 8. 2020 závazné stanovisko potvrdil. Podle žalovaného ve stanovené lhůtě v odvolacím řízení nikdo nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad postupoval správně, protože žádosti o dodatečné povolení stavby musel zamítnout podle § 149 odst. 1 a 4 správního řádu. Žalovaný tak nezjistil v postupu stavebního úřadu ani v prvostupňových rozhodnutích vady, které by odůvodňovaly jejich zrušení nebo změnu. Napadená rozhodnutí byla zástupci žalobce doručena dne 14. 9. 2020.

Posouzení žaloby soudem

30. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (žalobce je podle údajů v katastru nemovitostí vlastníkem pozemků se spornými stavbami) a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
31. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nedůvodná.

32. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
33. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b) [§ 129 stavebního zákona]. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
34. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.
35. Jelikož vydání rozhodnutí podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí závazné stanovisko orgánu územního plánování (srov. § 96b odst. 1 větu první stavebního zákona). V závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv (§ 96b odst. 3 věta první stavebního zákona). Citovaná úprava závazného stanoviska orgánu územního plánování provedená stavebním zákonem navazuje na obecnou úpravu závazného stanoviska v § 149 správního řádu.
36. Podle § 149 odst. 1 věty první správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Jeho náležitosti výslovně upravuje (s účinností od 1. 1. 2018) odst. 2 citovaného ustanovení. Platí přitom, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 4 správního řádu). Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 5 věta první správního řádu).
37. Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho

zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

38. Soud shrnuje, že s účinností zákona č. 225/2017 Sb. se od 1. 1. 2018 změnila koncepce posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací, takže nyní tuto činnost namísto stavebních úřadů vykonávají orgány územního plánování, které vydávají závazná stanoviska k posouzení souladu záměru s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a vyhodnocení jeho dopadů na uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Z hlediska podkladů pro vydání rozhodnutí je závazné stanovisko orgánu územního plánování [úřadu územního plánování dle § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona] závazným podkladem jako jakékoli jiné závazné stanovisko dotčeného orgánu podle § 149 odst. 1 správního řádu, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. V pravomoci stavebního úřadu přitom není přezkoumávat závazná stanoviska dotčených orgánů, v nichž se tyto orgány vyjadřují ke specializovaným otázkám. Uplatní-li účastník řízení námitky ohledně neslučitelnosti záměru s územně plánovací dokumentací, které nebyly v závazném stanovisku vypořádány, je na místě, aby stavební úřad postupoval v součinnosti s příslušným úřadem územního plánování a vyžádal si vyjádření k vznesené námitce [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126]. Směřuje-li pak odvolání proti obsahu závazného stanoviska, je odvolací správní orgán povinen si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu. Pokud je namítán konkrétní rozpor s územním plánem, je úřad územního plánování, resp. nadřízený správní orgán povinen se námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které bude podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, resp. odvolacího správního orgánu (žalovaného).
39. K instančnímu přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu NSS v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, uvedl, že: *„odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na [...] závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“* Jediné, co odvolacímu správnímu orgánu ve vztahu k závaznému stanovisku náleží, je povinnost se s jeho obsahem seznámit a pro případ, že ani v minimálním nezbytném rozsahu neodpovídá na odvolací námitky, požádat nadřízený orgán o jeho doplnění, aby tak předešel hrozícímu nedostatku zdůvodnění svého vlastního rozhodnutí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publikovaný pod č. 3018/2014 Sb. NSS).
40. V této souvislosti, namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, soud musí konstatovat, že odůvodnění napadených rozhodnutí je nadmíru strohé a v zásadě kromě citace právních předpisů, z nichž plyne, že závazná stanoviska jsou pro stavební

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

úřad závazná, a konstatování, že k záměru byla v obou stupních vydána nesouhlasná závazná stanoviska, žádnou vlastní úvahu žalovaného neobsahuje. Zároveň je však patrné, že žalovaný se ztotožňuje s posouzením stavebního úřadu, je proto třeba zohlednit i argumenty uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Konečně nedílnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí pak představují i odůvodnění žalovaných zmíněných nesouhlasných závazných stanovisek, jelikož do důvodů vyřčených dotčenými orgány na úseku územního plánování žalovanému ani stavebnímu úřadu nepřísluší zasahovat. Skutečnost, že žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí ze závazných stanovisek přímo necitoval, na tom nic nemění, podstatné je, že tato závazná stanoviska nepostrádají náležité odůvodnění.

41. Požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde ovšem až tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nelze přehlédnout, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Lze navíc dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
42. K postupu podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, NSS uvedl, že předpokladem pro přezkum jiného úkonu správního orgánu dle tohoto ustanovení „je, aby 1) existoval tzv. subsumovaný správní akt (tj. správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu), 2) finální správní akt byl ve správním soudnictví napaden projednatelnou žalobou, 3) nezákonnost subsumovaného správního aktu byla v žalobě namítnuta (zde se jedná o promítnutí dispoziční zásady; Nejvyšší správní soud tu ponechává stranou případy nicotnosti či nepřezkoumatelnosti subsumovaného správního aktu, neboť dalece překračují rámec souzené věci), 4) se nejednalo o takový subsumovaný správní akt, jímž by byl vázán i sám soud, 5) nebylo možno subsumovaný akt napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou (ostatně v takovém případě by se vlastně ani nejednalo o akt subsumovaný, nýbrž o akt řetězící se, popřípadě zcela samostatný, čili nebyla by splněna již první podmínka).“
43. Všechny uvedené podmínky má soud v projednávané věci za splněné. Subsumovaný správní akt představuje závazné stanovisko žalovaného ze dne 19. 8. 2020 (ve spojení se závazným stanoviskem orgánu územního plánování ze dne 26. 2. 2020). Jeho nezákonnost žalobce v žalobě namítá. Zároveň se nejedná o situaci, kdy by bylo možné závazné stanovisko žalovaného ze dne 19. 8. 2020 napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113), přičemž tímto subsumovaným správním aktem není soud vázán (srov. § 52 odst. 2 s. ř. s.).
44. Přesto však není důvodu, aby se soud zákonností a přezkoumatelností stanovisek dotčených orgánů na úseku územního plánování zabýval v rozsahu žalobních bodů. Je

tomu tak proto, že žalobce zcela ve své argumentaci pomíjí, že k jeho žádostem bylo vydáno také negativní vyjádření (srov. § 7 odst. 5 zákona č. 334/1992 Sb, o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb.) dotčeného orgánu na úseku ochrany ZPF, proti jehož obsahu však svou žalobou nebrojí. V souvislosti s ním žalobce pouze okrajově namítá, že stavební úřad se jimi nemusel řídit a měl si otázku přípustnosti staveb posoudit nezávisle na nich. Vzhledem k tomu, že ale žalobce ani v odvoláních neuplatnil proti nesouhlasnému vyjádření orgánu ochrany ZPF věcné argumenty (v odvolání ve věci protierozní zábrany opět v podstatě jen tvrdil, že se jím stavební úřad neměl řídit, ale měl otázku posoudit nezávisle), nelze se žalovanému divit, pokud jeho závěry převzal. Za dané situace tak i pro případ, že by snad soud shledal závazné stanovisko žalovaného ze dne 19. 8. 2020 a dotčeného orgánu územního plánování ze dne 26. 2. 2020 nezákonnými či nepřezkoumatelnými, nemohlo by to vést k závěru o nezákonnosti samotných napadených rozhodnutí, jelikož i tak by nemohlo být žádostem žalobce, potažmo jeho odvoláním vyhověno z důvodu předložení nesouhlasného a obsahově nerozporovaného vyjádření orgánu ochrany ZPF. Již proto tedy musí být žaloba bez dalšího nedůvodná.

45. Přesto nad rámec nezbytného považuje soud za potřebné konstatovat, že v daných souvislostech by obstála i závazná stanoviska dotčených orgánů na úseku územního plánování, jakožto zdroj podrobnější argumentace reagující na námítky žalobce.
46. V projednávané věci není mezi stranami sporu o obsahu textové nebo grafické části územního plánu obce P. (jeho dílčí výňatek je součástí správního spisu a veřejně je dostupný zde: [X](#)). Rovněž mezi nimi není sporné, že se pozemky žalobce p. č. Xb a Xa a sporné stavební záměry na nich nacházejí v severozápadní části obce v ploše zemědělské – orná půda (NZo); na jih od pozemku p. č. Xb a na východ od pozemku p. č. Xa, mj. na pozemcích p. č. Xd a st. Xe, jsou plochy rekreace – plochy staveb pro rodinnou rekreaci (RI).
47. V textové části územního plánu obce P., v části týkající se regulativů zemědělských ploch – které se dělí na trvalý travní porost (NZt) a ornou půdu (NZo), je uvedeno, že hlavní využití je určeno pro zemědělství. Přípustné je proto využití těchto ploch jako výrobního prostředku umožňujícího zemědělskou výrobu a využití jako jedné z hlavních složek životního prostředí. Naopak výslovně nepřístupné je na těchto plochách umísťování staveb a zařízení určených pro zemědělskou výrobu a skladování (účelové stavby živočišné a rostlinné výroby) i umísťování *pevných oplocení se základy*. Územní plán dále stanoví, že plochy zemědělské jsou vymezeny převážně na pozemcích ZPF. Tvoří je pozemky zemědělsky obhospodařované, ale i půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, nicméně dočasně obdělávána není. Do ploch zemědělských je zahrnuta též nezemědělská půda potřebná k zajišťování zemědělské výroby, jako polní cesty, pozemky se zařízením důležitým pro polní závlahy, závlahové vodní nádrže, odvodňovací příkopy, hráze sloužící k ochraně před zamokřením nebo zátopou, *ochranné terasy proti erozi* apod.
48. V této souvislosti k záměru betonového oplocení postačí odkázat na výkres řezů v projektové dokumentaci, který prokazuje, že sloupy tohoto oplocení jsou ukotveny v betonovém základu. Jde tedy zcela nepochybně o územním plánem v plochách NZo zakázanou stavbu, na což dotčené orgány opakovaně žalobce upozornily. Nadto lze doplnit, že ačkoliv samotné betonové dílce vkládané mezi sloupy již nemusí být nijak pevně uchyceny, jedná se o dílce o vysoké váze, které pro případ manipulace s nimi

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

vyžadují užití stavebních mechanismů. I z tohoto důvodu proto nelze uvažovat o tom, že by se nejednalo o pevné, nýbrž o přípustné dočasné (přenosné) oplocení. V neposlední řadě pak nelze nezmínit, že sporné oplocení je polootevřené tak, aby byl umožněn průjezd napříč ohrazeným prostorem, a není nijak uzpůsobeno tomu, aby bylo uzavřeno, přičemž veškerý vnitřní povrch je vysypán šterkem. Nemůže tedy jít o žalobcem proklamované pastevní oplocení, resp. žalobce nezmiňuje, jaká hospodářská zvířata by měla spásat onen šterkový povrch.

49. Obdobně nemůže obstát ani záměr protierozních zábran. Žalobce v první řadě v průběhu správního řízení až do vydání napadených rozhodnutí nikdy nedoložil jím zmiňované fotografie zachycující, že by v daném prostoru byla před 50 lety skládka odpadu, a ani neprokázal, že by dané území bylo ohroženo erozí, jak správně podotkly dotčené orgány v závazných stanoviscích. Pokud by snad měl být zpracováván znalecký posudek za tímto účelem, nebylo to zapotřebí, pokud by žalobce danou skutečnost doložil právě tvrzenými fotografiemi. Nicméně ani prokázání existence údajné bývalé skládky odpadu v místě sporné stavby by na věci nic nezměnilo. Byť soud nemůže zcela potvrdit závěr dotčených orgánů, že v daném místě terén jen pozvolna klesal směrem k severu, neboť přiložené fotografie zachycující pohled na místo před realizací stavby ze silnice K P. ukazují určité skokovité navýšení terénu za okrajem pole směrem k budově žalobce, přičemž s ohledem na vzdálenost a nejasné měřítko nelze bezpečně odhadnout, jakou výšku tento terénní zlom má a nakolik je vzdálen od budovy žalobce, pročez pak ani nelze (přínejmenším bez podrobného vysvětlení takové úvahy) s jistotou tvrdit, že žalobce zabral i část původně skutečně obdělávané zemědělské půdy a že protierozní zábrany přibližně nesledují původní terénní zlom, podstatné je, že tvrzená protierozní zábrana zjevně neslouží k ochraně zemědělské (orné) půdy, ale k vytvoření únosné rovinaté plochy za budovou žalobce, jež navíc vzhledem k šterkovému pokryvu jako orná půda ani sloužit nemůže (dle všeho slouží jako parkoviště). Jinými slovy, zatímco stavby výjimečně připuštěné územním plánem mají sloužit k ochraně zemědělského využívání půdy, žalobce spornou stavbou usiluje jen o zlepšení nezemědělského využívání vlastního pozemku. Již proto tedy nemůže jít o případ oné přípustné stavby, s níž počítá územní plán. I v tomto směru působí argumentace žalobce zcela nemístně a je pouze jakousi absurdní obstrukční hrou se stavebním úřadem, která si pro hrubou účelovost po pravdě ani nezasluhuje detailní rozbor.
50. Na tom nic nemění ani konstatování v závazném stanovisku žalovaného ze dne 19. 8.2020, že pozemky žalobce (v podstatě mez na okraji obdělávané zemědělské půdy) skutečně dlouhodobě jako orná půda neslouží a že se mu jeví být vhodným přizpůsobit územní plán skutečným možnostem využití. To je totiž pouze úvaha do budoucna, že po úpravě územně plánovací dokumentace obce si lze představit nezemědělské využití pozemků, nicméně tento stav ještě v době vydání napadených rozhodnutí nenastal. Žalobce měl nejprve prosadit změnu územního plánu a teprve poté by mohl realizovat sporné stavby. Za stávajícího stavu je ale povolit (a to ani dodatečně) nelze, neboť nejen žalobce, ale i stavební úřad je povinen respektovat platný územní plán, jak to potvrzuje ustanovení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body nejsou způsobilé zpochybnit samostatný a nezávislý důvod pro zamítnutí žádostí a odvolání žalobce, a nadto ani co do napadeného paralelního důvodu (soulad s územním plánem) nejsou důvodné, soud žalobu jako celek zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu